

LBRIS

We know
books

ALI HAZELWOOD

ALEASA

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

Prolog

Fata primise niște lecții bune – nu de la familia ei, ci de la viață.

Când ușa a fost dărâmată și a alergat la mama ei, nu a făcut-o în căutare de alinare, ci tocmai ca să-i ofere confort mamei sale. „Vino cu mine!“ Asta voia s-o roage, dar nu reușea să verbalizeze nimic, așa că o trăgea de mânecă. „Vino cu mine! E mai bine așa.“

Însă mama s-a eliberat din strânsoarea fetei, fără să-i arunce măcar o privire. Copila nu a avut de ales și s-a dus singură la etaj. În dormitorul ei dormea cineva. Un Vârcolac crud și răutăcios, care o speria aproape la fel de mult ca oamenii care dădeau buzna în casă. Cu toate astea, l-a zdruncinat, ca să-l trezească și să-l avertizeze.

– Încerc și eu să mă odihnesc, a bombănit bărbatul, dând-o laoparte.

Fata s-a aplecat, înainte ca el să apuce s-o lovească.

– Dacă nu ești în stare să taci din gură...

Apoi a tăcut, înțelegând că ceva era în neregulă. Fata s-a uitat în jur, căutând o ascunzătoare, și s-a băgat în dulap.

Pentru o vreme, doar a stat acolo. În fund, cu mâinile înfășurate în jurul genunchilor și trăgând în piept mirosul prăfuit al hainelor vechi. Când au început să se audă țipetele, a început să numere. Oamenii din casă îi spuneau mereu că era proastă, dar știa să numere până la o mie, iar numerele din mintea ei se strângeau unul peste celălalt, acoperind strigătele de durere, insultele șuierate, zgomotul

oaselor rupte. Nu a zis nimic, deși zgomotele au început să se apropie și să fie mai puternice.

„Două sute cinci. Două sute șase. Două sute...”

O baltă de sânge vâcos s-a prelins pe sub ușa, moment în care fata nu a mai putut să se controleze. Icnetul ei a răsunat în tot dulapul înainte să-și acopere gura. În clipa aia, a știut că era ca și moartă.

„Nu, nu, *nu, nu.*”

Și-a mușcat buza în clipa când a început să-i tremure și s-a rugat la zeul antic al mamei ei. În întuneric nu putea desluși culoarea sângelui. „Fii calmă!” și-a spus, ghemuindu-se într-o grămadă de pături vechi. Urletele se opriseră deja de un minut, dar în casă încă se auzea mișcare. Poate era mama ei. Poate venea la etaj să o caute...

Dintr-odată, ușa dulapului s-a deschis. O siluetă întunecată o privea pe față, iar în jurul său avea un halou creat de lumina din tavan.

Era Moartea. Sau cine ar fi fost Moartea dacă ar fi fost o persoană.

Copleșită de groază, fata a deschis gura și a tras aer în piept, pregătindu-se să țipe. Dar bărbatul și-a ridicat un deget la buze, iar comanda simplă a înghețat-o pe loc.

– Nu îmi plac sunetele ascuțite, i-a explicat el, apropiindu-se.

În spatele ei era cadavrul Vârcolacului pe care încercase să-l avertizeze. Din tăietura de la gât i se scurgea un lichid verde.

Iar ea era următoarea pe lista victimelor.

– Nu te învinovăți, nu e pentru că ai făcut zgomot!

Vocea Morții a fost un huruit care a străbătut tăcerea. Bărbatul părea distras în timp ce se uita în jur, ca și cum căuta ceva răătăcit.

– Ți-am simțit mirosul din clipa în care am intrat în casă.

S-a aplecat spre ea, pășind în sânge, însă nu a părut să-i pese.

Dinții fetei îi clănțneau de frică. „Imploră!” i-a comandat o voce. „Imploră-!” Dar nu a putut deschide gura.

– Ești acolo? a întrebat cineva de la parter, iar fata a tresărit.

A încercat să fie curajoasă, dar lacrimile i s-au revărsat pe obraji. Bărbatul a observat asta, iar pe față i s-a citit neplăcerea. Și mama ei avea aceeași expresie când fata se plângea din cauza noii lor vieți.

„Ești slabă. O plângăcioasă. O egoistă.”

S-a întins spre ea, oftând, iar fata a închis ochii. Inima îi bătea cu putere și singura ei dorință era ca totul să se termine repede. „Sper să se termine rapid. Poate să fie dureros, atâta timp cât e rapid.”

Însă a simțit cum lacrimile îi sunt șterse cu blândețe, moment în care a deschis ochii.

– Hei, mai ai nevoie de ceva? a întrebat vocea, care se auzea de mai aproape de data asta.

Bărbatul i-a susținut privirea și a oftat din nou.

– Sună asistența socială.

– La naiba! Câți sunt de data asta?

– Unul singur.

Bărbatul și-a încordat maxilarul, în timp ce i-a mai șters lacrimile o dată.

– Nu plânge! Sau plângi, cum vrei! Dar e mai bine așa. Chiar sper că asta o să fie cea mai groaznică zi din viața ta. Când ai mâncat ultima oară? a întrebat-o el, zâmbindu-i.

Fata a clipit, luată prin surprindere de schimbarea de subiect. Adevărul era că nu-și amintea. Cu o zi în urmă? Sau cu două?

– Hai să-ți găsim ceva cald!

Și-a întins brațele și, cum fata nu putea să evite balta verde, i-a dat voie bărbatului să o ridice. Nu știa sigur de ce lăsa un ucigaș să o ducă în brațe la parter. „Poate a ajutat-o și pe mama”, și-a spus, conștientă că bărbatul era destul de puternic pentru asta.

Da, clar făcuse asta. Era convinsă că acum o ducea la mama ei. Așa că și-a lipit fața de gâtul străinului și s-a concentrat pe respirația lui lentă, care o calma. Și a început să numere din nou până la o mie, pentru simplul motiv că putea s-o facă.

Capitolul 1

L-a destrămat și l-a remodelat, totul în mai puțin de o secundă.

În prezent

Dacă ar exista noaptea ideală pentru a muri, clar nu asta ar fi.

Erau *atâtea* lucruri în neregulă cu ea. Aș putea să mă plâng de ploaia recentă, de luna mică și cu lumină slabă, de telefonul fără baterie de pe noptiera mea. Însă problema principală e că nu port decât două lucruri: chiloți și maiou. Ambele ar fi fost perfecte sub plapuma mea pufoasă, dar, din păcate, am lăsat-o la cabană. Când m-am trezit la unu dimineața, conștientă de faptul că cineva dădea buzna în casă.

E toamnă. Sunt într-un loc pe care l-aș fi numit Oregon acum un an, când încă aveam impresia că sunt om. Acum, că genele mele de Vârcolac încep să preia controlul, lucruri precum cartografia și granițele dintre state au devenit amuzant de triviale, dar ideea de bază continuă să fie că, în noiembrie, în nord-vest e frig și nu sunt îmbrăcată adecvat.

„Ce moment și-a ales“, bombăn, în timp ce mă ascund în spatele trunchiului noduros al bradului Douglas. Gâfâi și îmi privesc mâna ce are formă umană. Vizualizez transformarea și îmi îndemn unghiile roase să se transforme în gheare.

„Transformă-te în lup, Serena! Transformă-te odată în lup, altfel jur pe Dumnezeu că...”

Că nimic. Corpul meu refuză să fie manipulat ca să se transforme. Privesc cerul, dar magnetismul îndelung promovat al lunii doar îmi dă niște ghionturi. Bombăn și continui să alerg prin pădure, picioarele mele goale alunecând prin noroi. Tălpile și tibia îmi sunt acoperite cu zeci de tăieturi mici. Cu cât alerg mai mult, cu atât mi se stinge speranța că pământul o să acopere mirosul de fier al sângelui meu.

Și alerg de ceva timp.

Intrusul îmi dă de urmă. Se apropie. Vântul îi poartă mirosul și nu-mi place ce-mi spune. E un Vampir. Un adult în floarea vârstei. Însetat. Adrenalina vânătorii îl încântă, iar încântarea lui îmi întoarce stomacul pe dos. Însă, oricât de revoltător ar fi, asta e cea mai mică problemă a mea. Pentru că, dacă eu îi simt mirosul așa limpede, sunt șanse mari să fie destul de aproape cât să...

– În sfârșit!

Vorbele șuieră ca niște gloanțe în urechea mea.

Peste o fracțiune de secundă, sunt izbită cu spatele de un trunchi. Nu știu ce mă doare mai mult – scoarța care îmi zgârie pielea, mâinile înfășurate în jurul gâtului meu sau duhoarea lui dezgustătoare și diabolică.

Pădurea e neagră ca smoala. Nu există întuneric prin care să nu vadă Vârcolacii, dar eu am doar jumătate dintre genele de lup, ceea ce înseamnă că vederea mea nocturnă mai dă greș. Însă însetarea după sânge a Vampirului e evidentă. La fel și lama din mâna lui.

– Nu ești foarte rapidă, nu-i așa? mormăie el.

„Nu zău!“ Mă controlez să nu-mi dau ochii peste cap și mă prefac a scoate un geamăt neajutorat.

– Te rog! îl implor.

Mirosul lui se intensifică deodată, ca și cum îi place să aibă o femeie la mila lui – cât de previzibil –, așa că-i ofer mai mult din asta.

– Te rog, nu mă omorî! O să fac orice vrei.

– Orice vreau?

E așa interesat. Scâncesc și fac ochii mari.

– Absolut orice.

Îmi analizează corpul, din cap până-n picioare, ca și cum încearcă să decidă pentru ce aș fi bună – trafic de organe, borș de oase, îngrijirea curții. Spre deosebire de mine, e rapid. Foarte rapid. Cu o viteză amețitoare, îmi taie maioul de mătase cu cuțitul, adâncind decolteul.

Ce idiot!

Însă, în timp ce se holbează, mirosul lui se intensifică din nou. Asta înseamnă că e destul de distras de ce a descoperit ca să am ocazia să pun în practică ce am învățat la cursurile de autoapărare la care m-a forțat sora mea să particip.

O lovitură de genunchi între picioare.

O lovitură de cap în nas.

Și, ca un mic bonus, un cot în stomac. De ce nu?

Vampirul mormăie și bombăne câteva variante de „curvă idiota“, dar sunt liberă. Chiar dacă nu pot să alerg mai repede decât el, pot să iau un pumn de pământ și să i-l arunc în ochi, ceea ce îl încetinește. Mă uit în jur și... da! Văd o piatră ascuțită, zimțată. Mă aplec să o iau.

– Ciudato!

Vampirul e din nou pe mine, răsucindu-mi brațul la spate. Scâncesc, dar am piatra în mână. Partea tragică însă e că îmi ține mâna într-un unghi din care nu-l pot lovi.

Teoretic, știu care e pasul următor – apropie-te, coboară-ți centrul de gravitație, rotește-ți corpul, lovește cu mâna liberă – și asta și încerc să fac. Din păcate însă, Vampirul e un luptător mai priceput decât cei de rând și atacul meu nu are efectul scontat.

Atunci începe să mi se facă greață de-adevăratelea. Înfruntarea asta nu o să se termine bine.

– Dă-mi. Drumul, șuier eu.

– Tac!

Aroma de oțet a mirosului lui îmi înțeapă nările.

– Chiar dacă nu am voie să te omor, pot să-ți fac foarte mult rău înainte să...

– Oare chiar poți? răsună o voce de bărbat. Aceasta ajunge la noi de undeva din tufișuri. Are o pronunție bogată și lentă, cu o nuanță

feroce și detașată. Nici un răspuns nu ar putea să-l șocheze pe deținătorul acestei voci. Oare chiar poți, amice?

Vampirul îngheață. Înainte de reacția lui instinctivă, simt miros de teamă pură, abject și înțepător.

Închid ochii. Îmi forțez plămânii să se umple lent cu aer. Permit ca viziunea despre următoarele zece minute să se schimbe și să capete o formă care e o idee mai plăcută decât era acum câteva secunde.

„Koen.“

„Koen e aici.“

„Totul o să fie bine.“

Vampirul mă trage în fața lui și îmi ține cuțitul la gât. Mă întreb dacă asta înseamnă că vrea să mă folosească drept ostatic sau ca scut uman care abia îi ajunge în partea de sus a pieptului.

– Ce faci aici? Întrebă el.

E îndreptățit să pună întrebarea asta. Koen locuiește la câteva ore distanță și nu a mai fost pe aici de aproape două luni – mai exact, din ziua când m-a lăsat la cabană, la cererea mea, cu foarte multe provizii, o privire lungă și o replică spusă în batjocură, – „Distracție plăcută cu brazii, ucigașo“ –, care nu se potrivea însă cu intensitatea din ochii lui.

– Tocmai m-ai întrebat ce fac pe propriul meu teritoriu? Spune-mi mai degrabă ce naiba cauți tu aici, idiotule!

Koen iese lent din tufiș.

E diferit. Da, și în comparație cu alții, dar și în comparație cu ultima oară când l-am văzut. Părul brunet e strâns în vârful capului, într-o versiune mai lungă și neîngrijită a celei mai recente tunsori. Nu s-a ras de câteva săptămâni și bănuiesc că a rămas în urmă și cu somnul. Însă prezența lui are același efect asupra mea: mă aduce cu picioarele pe pământ și mă țintuiește pe loc, când sunt la un pas să mă las purtată de val.

„Alfa.“

Mirosul lui profund e unic. Solid și liniștitor. Opusul perfect pentru panica Vampirului.

– O s-o omor dacă te mai apropii, mormăie acesta din urmă.

Evident, Koen se apropie. Are atitudinea placidă a unei persoane care nu a avut niciodată dubii cu privire la abilitatea lui de a modela lumea în funcție de dorințele sale.

– Serena, cică o să te omoare. Ești în regulă cu asta?

Tonul lui e de curiozitate pură, iar ochii precum cărbunile licăresc în noapte.

– Adevărul e că am rămas fără tăieței săptămâna trecută, mormăi eu.

Nu e cea mai bună idee a mea, din moment ce Vampirul aproape îmi dislocă umărul. Dar amuzamentul de pe chipul lui Koen compensează pentru durere.

– Tu ești Koen Alexander, nu-i așa? Liderul Alfa din nord-vest?

– Exact. Și tu cine ești, amice?

– Asta nu contează. Dacă o să te mai apropii...

– Trebuie să-mi spui cum te cheamă, altfel o să-ți inventez eu un nume. Ai vreo idee, Serena?

– Mie-mi place Bob.

– Vampirul Bob. Îmi place cum sună.

– Nu așa mă chea...

– Ba da, dacă așa spune domnișoara, idiotule. Vrei să-mi spui ce cauți pe teritoriul meu, înainte să-ți rup testiculele și să ți le vâr pe gât?

Vampirul nu răspunde, dar mă trage de braț așa tare, că încep să văd cu pete și aproape leșin. Când reușesc să scot din nou niște sunete, mă lipește de corpul lui și șuieră:

– Știu că e prea valoroasă ca să o omor, dar tot pot s-o rănesc destul de ușor.

– Ești invitatul meu atunci. Pentru prima oară de când a apărut, Koen mă privește în ochi, dar nu citesc nimic în privirea lui. Fata asta poate să suporte multe, nu-i așa, Serena?

Cumva, îmi găsesc forța să încuviințez – o minciună sfruntată. Poate e o halucinație olfactivă indusă de durere, dar mi se pare că miros cât de mult îl încântă asta.

– Ești sigur? Doar e pe jumătate om, spune Vampirul.

– Și tu ești pe jumătate idiot. Ce coincidență incredibilă!

– Știi bine că toți o vor. De la interviul pe care l-a dat, toți Vampirii de pe continent o caută.

– Da, sunt sigur că au pregătit multe mese de vivisecție cu numele ei pe ele.

– Dar știi cât sunt dispuși să plătească? Vocea Vampirului capătă o nuanță persuasivă. O să pot să cer cât vreau, din moment ce eu o să le duc un hibrid.

– Sigur. Și clar nu te vor omori în clipa în care o să le-o dai.

Vampirul pufnește.

– Sunt mai isteț de atât. Sunt primul care a găsit-o, dar crezi că sunt singurul care vrea recompensa? Vor veni și alții. Toți se vor înghesui aici după ce vor descoperi că o protejezi. Ești sigur că vrei să-ți petreci viața protejând o ființă care e pe jumătate om? Lasă-mă să te scap de ea! Uită-te în altă parte!

– Bob, nu prea te-ai străduit cu oferta ta, spune Koen, întinzându-și brațele. Mie ce-mi iese din toată treaba asta? Ar trebui să-mi oferi ceva în schimb. Să împărțim recompensa, să-mi speli mașina...

– Se zvonește că e perechea ta.

Pădurea pare să audă cuvintele. Să le înțeleagă. Deoarece, pentru o fracțiune de secundă, toate animalele, toate frunzele, toate picăturile de apă par să înghete și să aștepte reacția lui Koen.

– Serios?

Koen înaintează, în continuare relaxat. Parcă a ieșit la o simplă plimbare. Parcă e într-un muzeu și nu are nici o grijă pe lume.

– Da. Și știi ce se mai spune?

– Sunt sigur că o să-mi spui.

– Că te-a respins.

– *Auci*, spune Koen, deși nu pare suferind. Iar logica ta impecabilă e că o să fiu fericit să mă răzbun pe ea și de asta o să te las să o iei, nu-i așa?

– N-ar fi mai bine așa? Să scapi o dată pentru totdeauna de ea?

Koen ridică o mână, moment în care Vampirul tresare. Însă doar își masează tâmpla, așa cum ar face un părinte obosit care se întrea-bă de ce copilul lui își bagă încă un creion în nas.

– Va trebui să te omor, iar Jorma o să mă pună să completez o mulțime de hârtii din cauza asta.

Oftează și nuanța de nerăbdare din vocea lui îmi îngheață sângele în vene.

Însă nu are același efect și asupra Vampirului, care spune:

– E drăguță, nu-i așa?

În clipa aia, nu mă mai mișc și nici Koen nu o face.

– Și nu se află în poziția de a respinge pe nimeni.

Nici un răspuns.

– Înțelegi ce vreau să spun? Alfa?

Orice aparentă detașare dispare din atitudinea lui Koen. Acum, tot corpul lui e în alertă, îndreptat către pradă. Către mine.

– Cum am spus, e foarte frumoasă. Nu m-ar deranja să ți-o arunc după ce termin cu ea.

Pupilele lui Koen se contractă, devenind niște fâșii subțiri. Mirosul lui emană o aversiune așa evidentă, că până și Vampirul știe că e cazul să se dea în spate.

– Sau ai putea să te distrezi tu cu ea. Apoi o s-o iau, fără să pun vreo întrebare. Nu ar avea cui să se plângă.

În depărtare se aude o bufniță. Îmi țin respirația și aștept să îl aud pe Koen spunându-i Vampirului că poate să se ducă naibii, dar tăcerea se întinde, iar privirea lui devine opacă. După o vreme...

Koen încuviințează.

În clipa aia, mi se frânge inima.

Nu. Nu ar face așa ceva.

– Koen? spun eu.

Sunetul e pe jumătate rugămintă, pe jumătate întrebare.

– Serena, în apărarea mea, mereu apare ceva la tine, zice el, rîdînd când din umeri.

Simt cum mi se face pielea de găină.

– Nu. Nu, Koen, nu....

– Mi-am permis să încep.

Înainte să pricep la ce se referă Vampirul, acesta trage în jos jumătatea ruptă a bluzei mele.

Koen se uită la pieptul meu aproape expus ca și cum aș fi doar o bucată de carne. O ofrandă. Ceva creat ca să-l folosească. Văd dansul ciudat al pupilelor lui și simt schimbarea lui de miros, înainte să spună:

– Uite așa se face o înțelegere. Știam că poți, Bob.

Îmi implor iar corpul să se transforme în lup, dar, din nou, sunt ignorată. Cu un mârâit furios, încep să mă zbat în strânsoarea Vampirului, disperată să mă eliberez. Dar e mai puternic decât mine, iar Koen e probabil mai puternic decât noi doi laolaltă. Aș putea să-l bat pe unul din ei și tot nu aș rezolva nimic.

Strâng piatra în mână, dar nu o pot folosi, pentru că el mă ține aplecată.

Simt groaza care îmi cuprinde corpul și îmi bubuie în piept.

– E a ta, Alfa. Fă ce vrei cu ea! spune Vampirul și scoate un râset enervant. Își lasă cuțitul jos și mă împinge puțin în față, fără să-mi dea însă drumul la încheieturi. Din mirosul lui, e evident că are impresia că totul s-a terminat pentru mine, că a câștigat. Poate chiar o să-i placă?

Koen pare să se gândească la asta când se apropie. E destul de aproape să-i simt căldura și îmi expun dinții în timp ce mă zbat în strânsoarea Vampirului. Chestia asta nu are cum să se întâmple. „Liderul Alfa protejează”, șoptește vocea calmă de Vârcolac din oasele mele. „Liderul Alfa înseamnă acasă. Koen nu e așa.”

Doar că nu sunt sigură de asta.

Acesta se oprește în fața mea și mă privește ca și cum aș fi la mila lui. Ba chiar e *fix* așa.

– Zici tu? se întreabă, pe un ton jos.

Privirea lui îmi mângâie fața și rămâne ațintită asupra pieptului meu gol.

Când se apropie și mai mult, prezența lui mă învăluie ca o pătură caldă. Mirosul lui îmi inundă nările. Emană siguranță, stabilitate. E perfect, iar, pentru o clipă, uit de Vampirul din spatele meu și de acele de pin care îmi împung tălpile.

– Te rog! șoptesc, dar nu cred că mă aude.

Își ridică mâna spre fața mea, o pune pe obraz și, cu degetul mare, îmi mângâie buza de jos.

– Ia spune, Serena, chiar ți-ar plăcea?

Simt cum panica îmi explodează în piept și clatin din cap. Nu. Nu.

Expresia îi devine blândă și scoate un oftat pe jumătate resemnat, pe jumătate amuzat.

– Atunci ai face bine să folosești piatra din mână, ucigașo!

Îmi ia puțin să înțeleg ce vrea să spună și să conștientizez că Vampirul nu mă mai ține așa strâns de încheietură. Îmi rotesc brațul, ca să mă eliberez, și îl lovesc cu marginea zimțată a pietrei în stomac. Totul necesită atât de puțin efort, că e dezamăgitor.

– Ce...

Vampirul se apleacă. Mă pregătesc să-l lovesc din nou, dar își revine și mă pune la pământ. Saltă cuțitul deasupra capului, îndreptându-l către gâtul meu.

– Idioată afurisită...

Se oprește cu un icnet abrupt, ca și cum tocmai l-a lovit o revelație. Mă privește cu ochii ieșiți din orbite și gura larg deschisă. Mai că mă aștept să-și ceară scuze. Apoi, după ce tușește și îi curge un râu de sânge de culoarea dudelor, se dezchilibrează. Îl observ oripilată în timp ce cade fix lângă fața mea, cu nasul în mușchi.

Nu se mai mișcă.

Nici eu n-o fac. Nu știu ce spune asta despre mine, dar nu reușesc să-mi desprind privirea de la rănile în formă de gheare de pe spatele lui, din care curge sânge. Mirosul de fier se amestecă acum cu mirosul pământului.

Trece ceva timp până reușesc să mă uit în sfârșit la corpul meu – care, în mod miraculos, e intact, chiar dacă în mare parte gol – și apoi la Koen, care nu pare deloc impresionat. Oricine altcineva m-ar fi ajutat, dar nu și liderul Alfa al haitei din nord-vest. El doar încuviințează lent din cap și își curăță mâna pe care tocmai a folosit-o ca săucidă un bărbat. Fâșiile adânci de violet creează un tablou ciudat de frumos pe pâzna negru cu alb.

Îi ia puțin timp să-și amintească de existența mea.